

Larari, o el racó dels déus de casa

Si aquesta fos la secció de literatura, fariem tard per recomanar *Una màquina d'espavilar ocells de nit*, de Jordi Lara, que ja porta tres reimpressions des de l'any passat i una corrua de bones crítiques al darrere. Més enllà del seu innegable valor literari, els set relats que el conformen mereixen també aparèixer aquí per la lliçó d'amor a la música de cobla que hi traspuen, pels coneixements que hi dissemina i, sobretot, pels valors amb què ens ensenya a estimar-la des de la contemporaneïtat, sense essencialismes però també sense complexos. I, de més a més, perquè moltes de les figures sobre qui escriu són gironines: semblava impossible, una mirada esbandida sobre Juli Garreta, Ricard Viladesau, Saderra Puigferrer o Pep Ventura, després de tanta intencionalitat que els ha plogut al damunt.

De Pep Ventura, el creador de la cobla nascut a Alcalá la Real i, per tant, d'origen andalús com les mateixes arrels de Jordi Lara, en resulta una reflexió sobre la identitat que ens anem bastint i de l'arrelament. Com la mateixa cobla, aquesta perversió de supervivència rebecca. De Juli Garreta en reprèn el misteri ja mític del creador ganxó, aquest personatge escàpol que ningú encerta a explicar, amagat sota les disfresses de rellotger o de poca-solta, convertit per Jordi Lara, durant anys, en una obsessió personal. No és sinó la fascinació pel geni creador i els seus processos, pel pinetell inexplicable, en una recerca que sempre aporta resultats parcials i insatisfactoris. Amb Ricard Viladesau, el

Pentagrames, solcs i bits

El fons musical de la Biblioteca Pública de Girona

Han de saber, els interessats en patrimoni musical, que la Biblioteca Pública de Girona disposa de dos grans fons documentals importants rics en partitures: el llegat de Llorenç Pagans i el fons Baró i Güell. Ara s'està acabant el procés detallat de catalogació i, a més, hi ha la intenció ben definida d'ampliar aquests fons amb obra d'altres mestres gironins que pugui estar esparsa en col·leccions privades, fons editorials o antiquaris, fins obtenir una visió representativa del que ha estat l'evolució musical a les comarques gironines. La crida queda feta.

>> Ricard Viladesau.

millor domador de tenora del món, el misteri es trasllada del compositor a l'interpret, de com s'és donat o negat allò que es diu talent, independentment de les qualitats morals de l'artista. I amb Saderra Puigferrer, Jordi Lara acaba recreant literàriament, com ho féu Stephan Zweig amb *El Messies* de Haendel, la creació de la seva sardana més celebrada, *Somni*, en un rapte d'inspiració que no va poder igualar mai més. S'enganyarà, doncs, qui cregui que és un llibre bàsicament per a sardanistes o, essent benèvol, per a melòmans catalans, perquè *Una màquina d'espavilar ocells de nit* és una reflexió sobre la creació i com el do de l'art pot entrelaçar-se amb les nostres vides i donar-hi sentit.

Literaturitzant la cobla i els seus protagonistes, el que acaba fent Jordi Lara és la creació d'un imaginari musical lluminós, modern i, si les coses anessin com haurien d'anar, col·lectiu; converteix un patrimoni que alguns voldrien escleròtic en un llegendari per acompanyar-nos el dia de demà. Un altre vigatà com ell, el musicòleg Jaume Ayats, ha fet un bon treball històric desconstruint la sardana i analitzant sistemàticament l'adhesió de valors que han acabat encotillant-la. Un cop alliberada, un cop evidenciada la trama d'ideologies, interessos i malentesos, ja la tenim a punt perquè Jordi Lara l'hagi reprès per reconstruir-nos-la dins el nostre larari, el racó sagrat on venerar els déus familiars.